

Aandeel der geldmiddelen van Nederlandsch-Indië in de ten behoeve dier middelen ter leen opgenomen gelden.

[63. 5.]

MEMORIE VAN ANTWOORD.

(Ingezonden bij brief van 3 December 1886.)

Art. 1. De ondergeteekenden kunnen niet toegeven dat de door de Regeering voorgestelde redactie van art. 1 onjuist zou zijn. Aan eene conversie ligt ten grondslag het denkbeeld dat geene vernieuwing van schuld plaats vindt, n. a. w. dat de bestaande schuld niet te niet gaat, maar dat de daarvoor verschuldigde interest vermindert. Daarom mag, naar het voorkomt, gesproken worden van eene geldleening (1883) die in eene andere verwisseld is, terwijl die redactie, uit een oogpunt van korthed, zeker de voorkeur verdient boven de veel langere omschrijving, welke in het Verslag wordt voorgesteld en die niet alleen in den titel en in art. 1, maar ook in de considerans van het wetsontwerp zou moeten herhaald worden.

De gemaakte opmerking heeft de ondergeteekenden in tusschen er toe geleid om de oorspronkelijk voorgestelde redactie van de considerans nog eenigszins aan te vullen overeenkomstig hetgeen te dien aanzien bij de bijgevoegde Nota van wijziging in overweging wordt gegeven.

Het in het Verslag gemaakt bezwaar tegen de bepaling, dat Indië jaarlijks $\frac{3}{10}$ pct. met oplopende rente van deze schuld zal betalen, komt geheel ongegrond voor. Dat bezwaar steunt op de bewering, dat Nederland, hetwelk slechts $\frac{3}{10}$ pct. (met oplopende rente) aflost, zoodoende $\frac{2}{10}$ pct. méér voor aflossing zal ontvangen dan betalen, maar hierbij wordt uit het oog verloren dat twee factoren met elkander vergeleken worden ($\frac{1}{2}$ pct. en $\frac{3}{10}$ pct.) die op zich zelf niets beteekenen en alleen in verband met de hoegrootheid, waarbij zij behooren, voor eene vergelijking vatbaar zijn. Met evenveel recht als gezegd werd, dat Nederland over f 46 350 000 $\frac{2}{10}$ pct. of f 92 700 méér voor aflossing zal ontvangen dan betalen, zou kunnen volgehouden worden dat het verschil tusschen de ontvangsten en uitgaven voor aflossing f 143 685 bedraagt. Over de geheele Staatsschuld wordt toch niet meer dan 0,19 pct. afgelost, dat is 0,31 pct. minder dan door Indië voor dat doel aan Nederland betaald wordt, en 0,31 pct. van f 46 350 000 bedraagt f 143 685.

Bij de conversiewet werd, overeenkomstig het voorstel der Regeering en ná verwerping van een amendement, dat eene andere strekking had, besloten om het bedrag hetwelk tot dusverre door Nederland jaarlijks voor aflossing besteed werd, eenigermate (met f 30 000) te verhoogen, dat is dus om in het bedrag hetwelk Nederland — ware de 4 pcts. schuld niet geconverteerd — gedurende de eerstvolgende 60 jaren te betalen zou hebben, geene noemenswaardige verandering te brengen. Daarna — en hierop komt het aan — werd het bedrag voor aflossing te besteden, omgeslagen over een ander en veel grooter kapitaal — ruim het dubbel — dan waarover diezelfde som vroeger was berekend, met het natuurlijk gevolg dat daarvoor in de wet van 9 Mei 1886 (*Staatsblad* n°. 102) een kleiner factor moest worden aangewezen dan de vroegere. Maar die factor brengt geene verandering in hetgeen feitelijk op dit punt in de eerste

zestig jaren zal geschieden. Evenals vroeger zal Nederland, met den factor van $\frac{3}{10}$ pct., van de laatste door het Rijk aangegane leeningen nagenoeg evenveel aflossen, als Indië van het ten laste der kolonie in die leeningen komend aandeel, volgens het tegenwoordig voorstel met dien van $\frac{1}{2}$ pct. zal doen. En juist dat heeft de Wetgevende Macht bij gelegenheid der conversiewet gewild.

Zonder conversie zou Nederland gedurende de volgende 60 jaren wegens aflossing van 4 pcts. schuld betaald hebben . . . . . f 1 014 000

en als aandeel in die betaling van Indië
ontvangen 255 000

alzo per saldo betalen . . . . . f 759 000

met oplopende rente, terwijl thans gedurende denzelfden tijd zal betaald worden . . . . . f 1 044 000

ná aftrek van het door Indië daarin te dragen aandeel. 231 750

of per saldo . . . . . f 812 250

mede met oplopende rente.

Nederland zal dus nog f 53 000 's jaars méér dan vroeger voor dit doel besteden, maar dat verschil zou f 145 700 worden indien het door Indië in die uitgave bij te dragen aandeel met f 92 700 vermindert werd, of indien Nederland deze som bovendien tot meerdere schulddelging moest aanwenden. En dergelijke verzwaaring van lasten heeft, bij de behandeling der conversiewet, niet in de bedoeling van den wetgever gelegen.

De reden alzo die er destijds toe heeft geleid om het bedrag op $\frac{3}{10}$ pct. te bepalen, bestaat niet voor het aandeel dat Indië thans in de $3\frac{1}{2}$ pcts. schuld wordt gegeven.

In het Voorloopig Verslag wordt trouwens de wenschelijkheid erkend om in de wijze, waarop Indië zijne schuld zal aflossen, geene verandering te brengen.

Vermits nu omtrent de bepaling van de door Indië te betalen annuïteit geen verschil van gevoelen bestaat, schijnen de opmerkingen in het Voorloopig Verslag betreffende de wenschelijkheid om het woord: »minstens», in art. 2 van het wetsontwerp in te lasseschen, onbesproken te kunnen blijven, omdat die verband hielden met de meening, dat in het artikel voor $\frac{1}{2}$ ten honderd zou moeten gelezen worden $\frac{3}{10}$ ten honderd. Te allen overvloede worde er op gewezen dat art. 2, bij inlassing van het woord »minstens» nog zou moeten aangevuld worden met bepalingen, ten doel hebbende de wijzigingen vast te stellen, welke dat artikel behoort te ondergaan indien Indië te eeniger tijd eens méér dan $\frac{1}{2}$ pct. mocht aflossen. Immers wanneer de mogelijkheid dat dit zal geschieden, bij deze wet wordt aangenomen, dan kan niet meer stellig gezegd worden, dat de geheele schuld van Indië in 59 jaar zal afgelost zijn en dat de aflossing gedurende het 60ste jaar de daarvoor in art. 2 genoemde som zal bedragen. Dergelijke bepalingen schijnen beter bij eene speciale wet gemaakt te kunnen worden, wanneer de omstandigheden het later geraden doen achten om voor aflossing van het Indisch aandeel in de onderwerpelijke schuld, meer dan $\frac{1}{2}$ ten honderd te bestemmen.

De Minister van Financiën,
BLOEM.

De Minister van Koloniën,
SPRENGER VAN EYK.

